demà

"unim·nos i demà la Internacional serà el gènere humà"

IGA COMUNISTA REVOLUCIONÀRIA (QUARTA INTERNACIONAL)

CATALUNYA, 19 al 26 de Maig 1977 Dipòsit legal N.º B-7328-1977 N.º 6 Preu: 8 ptes.

PARLEN ELS CANDIDATS DEL FUT. AVUI:

Emili Espin,

Joan Montraveta

A LLIÇO D'EUZKADI

Un cop més la classe obre- , el poble d'Euskadi s'alça m un sol puny. La neces- at de l'Amnistia, de les lli- rtats, del reconeixement ls seus drets nacionals, la fi de la sagnant repres- , que aquests darrers dies cobrat cin noves víctimes, n els trers unificadors de mobilització massiva de t un poble. Un poble que dia i altre sent com les ves campanes toquen a orts. Un poble que fa de Vagues Generals una tèntica tradició de lluita. Però Euskadi resta sola. s mobilitzacions de soli- aritat i de refús dels assas- nats arreu l'Estat són, en- ra avui dilluns força mi- ades. Les Centrals sindi- ls més importants veuen m les seves direccions iden a la «responsabilitat»... no fer res! Els partits obrers ajoritaris, embarcats a la va electoral segueixen mateix camí. Pero cal pendre de la lliçó d'Euskadi ho farem. Perquè aquesta çò és la mateixa del dia 12 novembre, de la resposta la masacre d'Atocha, del d'abril, del 1er de maig. uan més «responsables» i c profundes son les mo- ilitzacions obreres, més envalentonen les forces de repressió i de la reacció. al doncs fer costat a Eus- adi. I fer-ho no tant sols er raons morals, sinó tam- é i en primer lloc perquè, a més que mai, la seva uita és la nostra lluita, els eus sofriments són els nos- es, com també les seves sperances.

Passi el que passi, el go- ern Suárez és ja ferit de mort, com ho fou el govern Arias-Fraga des de Vitò- ia, des de Montejurra. Cap sperança de llibertat, de emocràcia pot venir dels ssassins, I

Cal impulsar la lluita, les mobilitzacions per l'Amnis- tia i la Llibertat, total i ara mateix. Cal fer fòra al go- vern Suárez-martín Villa. Calen unes Corts Consti- tuents que arraconin la Mo- narquia i proclamin la Re- pública. Cal un Govern dels Partits Obrers.

El camí per tot això no és cap utopia, no és cap «pro- vocació». Es el cami del combat unitari de totes les centrals sindicals, de tots els partits obrers que, com a Euskadi, cridin a la Vaga Ge- neral. Es això el que es compromateran a fer dotze organitzacions reunides el diumenge dia 15. Es això el que han començat a fer a Seat, a Hispano Olivetti, al Banc Central... amb as- samblees, aturs i manifesta- cions internes. Es això el que milers de persones cri- daven a les Rambles, a molts pobles, en las diverses ma- nifestacions. Es això el que la Lliga Comunista Revolu- cionària es compromet a fer i a impulsar.

16.5.77

CUPS-FUT, PERQUE NO HA ESTAT POSSIBLE LA UNITAT?

ESPECIAL SEMANAL ELECCIONS

Un cop que la decisió de les formacions obreres majoritàries (PSUC, PSC) d'anar sols a les eleccions féu impossible l'exitència d'una candidatura obrera única, el problema de la unitat quedava plantejat entre les organitzacions que hom anomena d'extrema esquerra. El PTE ràpidament feia pública la seva decisió d'anar amb fantasmes de la burgesia, formant una mena de caricatura reduïda del Front Popular, fent-hi participar les seves sucursals sindicals i del moviment de la dona. La qüestió de la unitat quedava doncs reduïda a les organitzacions que avui formen el FUT i als components de la CUPS. Ara, quan les converses i les negociacions s'han acabat, quan la unitat no ha estat possible a les candidatures, cal explicar les raons, cal buscar fòrmules unitàries que evitin tant com es pugui la divisió consumada.

LA QUESTIO DE L'ESTATUT I D'EN TARRADELLAS

Les converses encetades amb el principal de les components de la CUPS, el MCC, i amb el Bloc Català d'Esquerres i pel Socialisme, van topar ràpidament amb el fet nacional català, i amb les solucions a aportar per a acabar amb segles d'opressió. La darrera proposta que ens feren era bàsicament similar al conegut punt tres de l'Assemblea de Catalunya. La formulació concreta era: «Restabliment provisional dels principis i institucions configurats a l'Estatut del 32 i convocatòria d'un Parlament Català constituent en el plaç màxim de 90 dies». Aquesta fòrmula resulta inacceptable per a nosaltres per dues raons: en primer lloc perquè suposa una limitació al ple dret d'autodeterminació al donar una mena de lletra a noranta dies a «l'honorable» Tarradellas i a unes institucions que no responen necessàriament a la voluntad del poble de Catalunya. En segon lloc, aquesta alternativa exclou a tot un seguit de forces obreres i nacionalistes revolucionàries que ni en Tarradellas ni «les institacions centralistes i burgeses de l'Estatut. De fet, ningú ens assegura que ni en Terradellas ni «les institucions» respectin el plaç de noranta dies per a convocar el Parlament constituent, i la lletra pot molt bé convertir-se en un xec en blanc. I els obrers i les obreres, el poble de Catalunya ha de decidir ell mateix —i no cap «institució» o personatge honorable— el seu propi futur, les seves relacions amb la resta de pobles de l'estat.

SOBRE LA CONCEPCIO DELS ACORDS A LES ELECCIONS

L'altre punt important de divergència que ha impedit la presència d'una sola candidatura entre la CUPS i el FUT radica en la concepció mateixa de la candidatura que tenen els companys i companyes de la CUPS. Per a ells la CUPS es basa en una elaboració del seu programa als grups de base, configurats sobre la vertebració del MCC i amb la participació de militants ex-BR, ex-PSC, etc. i membres del PSAN a títol individual més el Partit Carlí. Dins de la CUPS i en tota la seva aparició els partits deixen d'existir en nom d'una idea falsa de «l'ecumenisme popular». 'Es això el que ha fet possible les fortes ambigüetats programàtiques de la CUPS a punts tan claus com la República (concesió als Carlins), el fet nacional o el pacte social. A l'hora de discutir mai no ha estat possible veure ni definir la base política mínima i màxima de l'acord possible. Per a nosaltres un acord electoral havia d'aparèixer com el que realment era, com un acord entre partis i forces polítiques, salvaguardant la independència de totes i cada una d'elles, i explicitant clarament des de l'inici la seva base i presupostos polítics.

TROBAR EL CAMI DE LA LLUITA COMUNA

Malgrat les diferències que separen les dues candidatures, nosaltres estem convençuts que és possible fer acords per a defensar a la propaganda i a l'acció tots els punts que ens són comuns. I això és encara més necessari en la situació molt greu que avui viu el conjunt de l'Estat. Fem doncs una proposta formal d'encetar acords per a fer viure en la lluita quotidiana del nostre poble sobre l'Amnistia Total i immediata, per la legalització sense exclusions dels partits obrers i nacionalistes revolucionaris, contra el pacte social, pel rebuig del Consell General, contra la repressió, els cossos i institucions repressives, etc.

Cal doncs, fer d'ambdues candidatures eines per a la lluita, per a la victòria de les dones i homes del nostre poble. Cal fer tot el possible per la seva unitat arreu de Catalunya.

15 de maig, 77 - Andreu Roca.

PERQUE RECOLZEM EL FUT

En números anteriores de «DEMA» i de «COMBATE» hem explicat ja quina era la nostra proposta d'unitat a les eleccions. Però l'actitud de la majoria de forces polítiques obreres no l'ha fet possible. Es per això que la candidatura del FUT compta a Catalunya només amb quatre organitzacions participants: l'OIC, AC, POUM i la LCR. El FUT no és doncs sinó una part petita del moviment obrer. Una part combativa i oposada a tota col·laboració de classes, però minoritària avui. Així i tot nosaltres creiem que la seva constitució, que l'acord que significa el FUT, es quelcom de molt positiu. Positiu en primer lloc perquè és l'únic acord electoral arreu de l'Estat entre partits obrers, que, a més a més, les coses, a una alternativa positiva i necessària. Totes les ambigüetats que conté, podem esser superadas mitjançant el debat i la lluita comunes, tant al si del mateix FUT,

comb amb la resta de forces obreres.

Impulsar els grups de base del FUT a empreses, barris i comarques, donar recolzament a la campanya i els actes del FUT, és la tasca d'avui.

Per la unitat i la lluita, contra la monarquia: recolça el FUT, ves a la lluita amb ell.

(resta obert a qualsevol perspectiva d'unitat més amplia) a la lluita del moviment de masses. En segon lloc perquè el programa contingut al seu Manifest (tot i recordant algunes ambigüetats que comentàrem més abaix) respon esencialment a tot allò per el que el moviment a estat lluitant al llarc del darrers mesos i, també, a la resposta de la classe treballadora a la «reforma» de la monarquia i a les actuals eleccions que no son ni lliures ni constituents.

Però, tot i aquests aspectes positius —que són els més importants— el FUT té també ambigüetats que cal assumir per tal de fer possible la unitat encara que sia amb forces limitades. La primera i més important de les ambigüetats correspon a la qüestió de la llibertat i la unitat sindical, on, la redacció del Manifest del FUT ha de tenir en compte la posició que l'OIC té sobre el tema. Però té de valor la ferma posició contra el pacte social i per la subtoorganització. La segona de les ambigüetats correspon a la alternativa contra l'opressió nacional. També ací, la necessitat de la unitat va haver de pesar. I també ací, l'aspecte fonamental de la convocatòria immediata d'un Parlament de Catalunya, constituent i sobirà, s'hi destaca.

Malgrat tot això, el FUT configura segons la nostra manera de veure

LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONÀRIA
(Quarta Internacional)

Aquesta és la primera d'una sèrie d'entrevistes amb candidats i candidates de partits obrers que es presenten a les eleccions, que anirem publicant a DEMA. Com la 1.ª pàgina d'aquest número toca en profonditat la qüestió de les eleccions, hem volgut amb aquesta entrevista conèixer millor les opinions personals dels candidats i candidates sobre diferents temes, lògicament enmarcats en la situació actual. En aquest cas responen a les nostres preguntes els candidats que encapçalen la llista del FUT.

1) Quina és la teva actitud davant les pròximes eleccions?

2) Quina importància li dona el «Front per la Unitat dels Treballadors» (FUT) a aquesta situació?

3) Com incideix sobre la teva vida personal com a candidat l'intens grau d'activitat d'aquest periode electoral?

4) Com a repercutit en tu el desenvolupament del moviment d'alliberament de la dona aquest últim any?

5) Què penses del sorgiment dels grups homosexuals d'alliberament?

Emili Espín Amprimo, obrer d'UNIDAD HERMETICA (Sabadell), delegat triat per a la «Representació Unitària de Treballadors» i membre de la comissió negociadora encarregada de les converses amb la direcció de l'empresa. Ha estat acomiadat de diferents empreses: *Inespa, Prensados de Acero, Obras Con., Fytisa.* I és militant de la Organización de Izquierda Comunista (OIC).

1. Estem vivint un procés de discriminació contra la majoria dels partits obrers; continua havent-hi presos a les presons mentrestant als carrers s'està assassinant els treballadors. Als joves s'els hi nega el dret a votar, malgrat ésser apallіçats i empresonats sense tenir la «majoria d'edat». Si aquestes condicions anessin acompanyades d'una conciència política real de la classe treballadora, el boicot a les eleccions seria una realitat. Però el nivell de conciencia al nostre país no és tan avançat i la majoria de treballadors participarà a les eleccions. Aquest és l'horitzó que els treballadors miren amb bons ulls i les noves que escolten amb atenció, és una ocasió per a intervenir i explicar quina és la via justa per a assolir les moltes reivindicacions pendents i trencar la il·lusió de les masses en aquestes eleccions com a mitjà per a abastar-les.

2. El FUT és el resultat de l'únic mitjà legal que avui tenen els partits obrers no legalitzats per a poder intervenir en aquestes eleccions. El surgiment del FUT es positiu perquè dóna una imatge de l'actitud d'unió dels partits obrers per a presentar una alternativa unitària.

Un aspecte important del FUT és que s'hi troben fonamentalment dirigents de les lluites populars, dels barris, del moviment feminista, de les lluites a les escoles i universitats i, evidentment, de les empreses.

3. L'actual situació en la qual tots anem molt més carregats de tasques, en concret els que som candidats, és evident que a nivell de la vida personal et treu molt més de temps. Per a la convivència amb la campanya, el que tingui nens amb, els nens, no tens temps. Es clar que, en el cas d'un militant que s'ha entregat a la lluita revolucionària, aquestes qüestions formen part de la seva vida. No és el que sempre desitjaries que hi hagués, però no em trastoca perquè entenc que forma part de la meva militància.

4. Com a militant comunista no solament em solidaritzo amb el moviment feminista sinó que en la meva intervenció concreta intento fer el possible per a que quedi clar que la dona és, abans de tot, persona i per tant ha de tenir el mateix tractament que l'home.

Estic d'acord que l'objectiu sigui assolir la igualtat de condicions com a persona i d'altra banda la conquesta junt amb l'home d'una societat justa, construïda tant per homes com per dones, però estaria en desacord amb aquells que pretenen construir un Estat de la dona. Pel que fa a la repercussió del moviment feminista en la meva persona, ha estat més indirecta que en el terreny polític. Un exemple concret seria que com a militant revolucionari, amb una companya que també milita, veus que si hi ha un conjunt de tasques quotidianes, han de ser distribuïdes equitativament, tenint en compte les responsabilitats polítiques de cada un.

5. Es evident que l'homosexualitat fisiològica és una realitat social, però quedava amagada perquè els homosexuals no estaven organitzats. Hem de combatre tot intent de càstic legal per l'homosexualitat, lluitant per la derogació de totes les lleis repressives.

Pel que fa a les relacions homosexuals que no estan determinades fisiològicament, no vull opinar, doncs no tinc una posició molt definida.

Joan Montraveta i Montraveta, despat at de Motor Ibérica, membre de l'anterior Comité Nacional de Catalunya de la Federació siderometalúrgica de la UGT, membre de la comissió deliberadora «provincial» del Metall. Militant de la L.C.R.

1. No hi ha dubte que són unes eleccions manegades, un montatge antidemocràtic per a treure forces tant com sigui possible a un vot de classe. Però no ens podem presentar com a simples espectadors, hem de fer d'elles una batalla per a mantenir les conquestes que ja hem aconseguit, que poden perillar, i per aprondirles.

El perill no és l'Aliança Popular, com intenten fer veure els partits obrers majoritaris. El perill és aquest projecte del gran capital entorn a Suárez, el «Centro Democrático», que no té res de centre i res de democràtic. El moviment obrer doncs ha de participar en aquesta batalla, fent tot el possible per fer fracassar aquest projecte de perpetuar un estat burgès repressiu. Però no hem d'oblidar que els nostres objectius, solament pot aconseguir-los la lluita quotidiana del moviment de masses, avençant en la seva autoorganització. No hi ha ni pot haver treva electoral per a nosaltres.

2. En el FUT hem buscat el màxim d'acord amb altres organitzacions en base a un programa que pugui desbloquejar la situació política en la qual ens trobem. Si bé no representa una unitat tan gran com la que desitjariem, el FUT pot acomplir un paper molt important en la clarificació de postures en el conjunt de treballadors que participaran en aquestes eleccions. Un paper que consisteix en deixar clar en aquesta campanya electoral quins són els fonamentals punts a assolir en la lluita, i que esencialment queden recollits en el programa del FUT.

3. Convertir aquestes eleccions en una batalla frontal contra el govern Suárez suposarà un esforç titànic. La militància continua que això implica porta sens dubte a desequilibrar les relacions normals entre militants, amb la familia, amb companys i companyes. Es molt important compaginar ambdos aspectes de la nostra vida, no deixar-se arrossegar per un activisme cec sense centrar-se, perquè farà falta molta claretat davant aquestes eleccions.

Un altre problema és què companys que sempre m'han vist a les lluites del metall, puguin interpretar la meva candidatura al FUT com una recerca del protagonisme per la meva part. Es un problema real, arrelat a l'ànsia dels treballadors de què els seus dirigents «no pugin per les altures». No voldria què això s'interpretés aixi, estic tractant d'explicar la importància de donar la cara a aquestes eleccions.

4. Penso que el moviment feminista està fent obrir els ulls a molta gent. Perquè és el pal de paller de la lluita contra molts tabús socials, l'educació que hem rebut tota la vida, la problemàtica de les relacions sexuals, en fi, l'opressió masclista.

Però fins i tot dins de l'organització ens cal una més gran compressió del problema que suposa aquesta lluita al mitjà de la dona treballadora, del problema de mils de militants que tenen una esposa o companya, que si bé coincideix amb ell, no participa de llur militància. I és que el moviment feminista li cal entrar a fons a aquesta mitjà, fer que la «mestressa de casa» que veu aquesta situació injusta, però que no troba la manera de sortir d'ella. Aquesta és la pitjor opressió, la de la persona oprimida que no té eines per a defensar-ses. S'ha d'anar a elles, ha de ser la dona treballadora la que agafi la senyera de la lluita per l'alliberament de la dona.

5. Aquest és un problema que estem abordant ara amb força responsabilitat. L'homosexual no és un perillós social, ni anormal, sinó tot el contrari. Tot l'«anormal» que pot tenir a algunes persones —parlo de la convivència que he tingut amb ells a la presó— es troba també a altres persones que no ho són.

De totes maneres, el que és homosexual té el dret a fer-ho públic, a disposar lliurement del seu cos i cal lluitar amb tota la força contra totes les lleis i fets actuals que reprimeixen aquest fet.

AMNISTIA TOTAL

El cap de setmana passat es v tancar a l'església de Sant Miq del Port diferents candidats i ca didates de la CUPS i la FUT i m tants de diferents organitzacio adherint-se a la iniciativa de tre lladors i estudiants bascs a Ca lunya, tot demanant l'AMNIST

Aquesta acció volia culminar a una concentració i posterior ma festació convocada amb octavet cartells durant tot el dissabte, c vocatòria signada per les matei organitzacions que es van tanc entre elles la nostra.

La policia no ho va permetre regant brutalment sobre la g que des de les 12 del migdia es bava a la plaça. Ni la tancada n lluita posterior al carrer no va tar recolçada pels partits obrers galitzats que vergonyosam com ara el PSUC, cel·lebraven tes molt a prop on els manifesta es defensaven dels atacs de la licia amb pedres i barricades.

L'AMNISTIA: MES QUE PRES AL CARRER

Cal lluitar per que cap pres més dies a la presó. I en aquest s tit s'està desenvolupant la lluit Euskadi. El poble basc ens ha m trat com cal lluitar per l'AMNIST Alguns presos catalans resten presó, com deiem a l'últim DE Josep Lluis Pons Llobet és lúnic la fuga de Segovia que no ha e amnistiat i cal no oblidar-ho.

En aquest sentit saludem la ini tiva de la CUPS d'incloure'l al gon lloc de la llista a la seva ca datura.

Però per a nosaltres l'amni té un sentit més ampli. No és no *els presos al carrer:*

Cal tenir ben clar que milers treballadros no poden tornar al lloc de treball, doncs els empr ris es neguen a readmetre'ls. No tres lluitem i cridem a lluitar, tant, PER L'AMNISTIA LABOR Hi han dones procesades i pe des per haver avortat. Nosaltres fensem la lliure decisió de la d en aquest sentit i lluitem per l'ab ció de les lleis que la discrimin AMNISTIA PER LA DONA. En estan perseguits, procesats i per els homosexuals. Defensem i dem a defensar l'homosexual tant masculina com femenina, com a poder disposar lliurement nostre cos i exigim derogació d «ley de Peligrosidad y Rehabi ción Social» per la que es perseg la conducta homosexual.

TARRAGONA: EL FUT

Durant aquests dies els partits legalitzats com arreu de l'Estat panyol s'han llençat a la recollida signatures necessàries per a po presentar-se com a candidatura dependent.

Per part del FUT es van ar a recollir 850 signatures, supe per tant les xifres mínimes nece ries (500). Al dia següent els ca dats del FUT van convocar els riodistes a una roda de premsa a explicar el programa del FU Tarragona. Malgrat que l'assis cia a la roda va ser bastant nom sa, ni un sol diari va publicar sola nota.

Després d'explicar el progr general del FUT, els periodiste van interessar especialment en s'expliqués el programa sobre qüestió nacional, sobre la posi del FUT davant del fet que Suá es presenti com a candidat, sobr qüestió internacional, les relaci amb el PSUC, sobre les previsi del nostre percentatge electora Molt d'interés que després no s reflexat a la premsa burgesa.

EL NOSTRE PROGRAMA (I)

PER L'ALLIBERAMENT DE LA DONA

«NO HI HA SOCIALISME SENSE FEMINISME, NO HI A FEMINISME SENSE SOCIALISME»

En la lluita per l'alliberament de la Dona, el nostre programa d'acció configura els següents eixos centrals:

PER UNA ORGANITZACIO AUTONOMA I UNITARIA DEL MOVIMENT DE LA DONA.

Si bé la revolució socialista es condició per l'alliberament de la Dona, el socialisme no ho garanteix necessàriament. Per aixó cal que les dones s'organitzin de manera autònoma per arreu. Això és l'única garantia de fer assumir les seves reivindicacions al conjunt del moviment de masses.

PEL DRET AL TREBALL.

A igual treball igual salari. Contra l'atur femení. Per la igualtat de drets i de formació professional. Cap discriminació a l'hora de contractes a qualsevol professió, sense exclusions.

CONTRA LES LLEIS QUE ENS EN DISCRIMINEN.

Abolició de la pàtria potestat. Contra la penalització de l'adulteri. Contra tota discriminació a les mares solteres. Abolició de la llei de Perillositat Social. Dret a ésser lesbiana. Dret al Divorci a petició de qualsevol part, que garanteixi les necessitats de la dona divorciada i de les criatures.

DRET A L'EDUCACIO.

Oportunitats educatives iguals per a la dona. Coeducació a tots els nivells. Escola pública, única, laica i gratuita.

CONTRA LA DOBLE JORNADA DE TREBALL.

Socialització dels serveis socials i domèstics. Guarderies gratuïtes i en condicions als barris i les empreses a càrrec de l'estat i no només amb personal femení, sota control de les organitzacions de la classe obrera. Bugaderies, menjadors, etc. gratuïts o a baix cost. Hospitals i centres pels vells i velles.

PEL DRET AL NOSTRE COS.

Maternitat lliure i responsable. Investigació sobre Anticonceptius. Anticonceptius i Avortament lliures i inclosos a la Seguretat Social sobre la única voluntad de la dona. Educació i informació sexual a escoles i clíniques. Abolició de totes les lleis que discriminen qualsevol forma de sexualitat, incloses per les joves.

Homenatge a Pablo Neruda

Pinochet assassí! Un crit unànim de 20.000 persones, la nit del 13 de maig denunciaren l'imperialisme americà i les dictadures xilena, argentina, uruguaia...

Aquest acte convocat per Agermanament (Lliga pels drets dels pobles) a la plaça de toros de les Arenes de Barcelona és un dels primers grans actes de solidaritat internacional amb els treballadors que en tot el mon lluiten per la llibertat i el socialisme.

Una nombrosa participació de cantants catalans i xilens va animar aquesta vetllada on es ressaltà la necessitat d'ajudar tots els refugiats polítics sudamericans que viuen avui a Catalunya.

El nostre deure és exigir que les terres de l'Estat espanyol sien una terra d'acolliment per a tots els exiliats. El govern té de responsabilitzar-se del seu treball, escola, vivenda, etc.

Els exiliats deuen trobar a Catalunya un lloc on puguin comptar amb l'ajut de tots els treballadors, de tot el poble per a continuar la seva lluita.

Una campanya a seguir i a impulsar.

PREMSA en LLUITA

sector nou ens hem incorporat luita de forma massiva i decidiper les reivindicacions obreres. treballadors de premsa hem una setmana en vaga.

motiu inicial, la reivindicació paga de 50.000 pessetes per ment del preu dels diaris, s'afegí ssemblea el primer dia de vaga eivindicació d'una quarta paga inclosa com un punt més en la ociació d'un conveni provincial. em tornat tots junts a treballar, m decidir declarar conflicte ectiu per obligar els patrons a near allí on es neguessin, i tots s ens tornàrem a reunir el prodia 29 de maig en assemblea ge al de tot el ram per veure on esi si tornem a la vaga.

En aquest curt espai voldriem asyalar les grans lliçons d'aquesta ta:

1. Davant d'una patronal que es ostrava alhora unida i vacil·lant, més el dividirnos podria fer fracasla nostra lluita.

Per això vàrem defensar la unidel ram a la primera assemblea dia 20 d'abril quan ja la Comissió gociadora havia acordat propola negociació empresa per empresa.

La vàrem continuar defensant quanl representants del Grup Mundo tornaren a proposar les negociacions separades. Ells ja tenien ofertes i esperaven així dividir els empresaris.

I la defensàrem en el moment crucial de la vaga, quan el dia 25 per la tarda, després de que alguns, al marge de la Comissió Negociadora haguessin ja negociat amb la patronal, i ens van intentar convèncer (i alguns de bona fe s'ho van creure) de que el sol fet de que els patrons s'haguessin assegut davant els treballadors, ja era una victòria suficient.

La nostra proposta de «Tots junts vàrem comenzar la vaga i només tots junts podem tornar a treballar» era l'única sortida digna i victoriosa d'aquesta. Algú ho dubtava aquell dia. A l'endemà, quan els empresaris continuaren sense oferir pràcticament res i només intentant dividir-nos, tothom ho va veure clar. Ha estat una victòria de la unitat, encara que abans els qui no havien pogut trencar la unitat de l'Assemblea general vam voler trencar la unitat del ram intentant desvincular empreses de la decisió de l'Assemblea conjunta. Al «Ciero» ho varen aconseguir encara que fos consentint que en Porcioles presidís l'Assemblea del seu diari.

2. PREMSA EN LLUITA: la segona gran lliçó d'aquesta vaga. Ha estat el butlletí d'unió i de difusió de la nostra lluita i ha estat a la vegada el model d'un nou tipus de premsa contrainformativa al servei del poble i fora del control dels patrons. La informació del «Dia de l'Estatut» i del miting d'Alianza Popular en són dos models.

3. L'organització democràtica de la lluita: L'Assemblea és sobirana, Comités de vaga i comissions negociadores elegits. Això, per sort, ja és comú a moltes lluites.

El Sindicat de Treballadors de Premsa de Barcelona (STPB) ha vist confirmat l'esperit que va animar la seva constitució. El nostre sindicat sens dubte es veurà molt enriquit per aquesta lluita tant en els seus components com en la seva experiència.

Del paper de les Centrals Sindicals i dels Partits Polítics n'hauríem de parlar a un texte molt més ampli.

NUMAX:

Tornem a lluitar

Els treballadors i treballadores de «Númax» estem de bell nou en lluita quan encara no ha passat un mes després de la nostra vaga. Els patrons han fet suspensió de pagaments i darrerament han presentat regulació de plantilla amb la qual volen despatxar 80 companys i donar el carnet d'atur durant sis mesos a uns altres 80, encara que tots sabem que darrera el carnet arribarà l'acomiadament d'aquests companys.

Amb la negativa de l'empresa a pagar-nos, vàrem començar les primeres accions per a poder cobrar: ens vàrem manifestar des del carrer Marina fins el carrer Vallirana on per la força vàrem aconseguir el compromís de diversos directius per tal de cobrar les pagues endarrerides.

Des del començament els treballadors hem ocupat els centres de treball dia i nit per a evitar que s'emportessin les màquines i el material. Amb la nostra pressió hem aconseguir autorització per a produir el que ens interessi, poder-ho vendre directament i així cobrar. Però el problema que se'ns planteja som conscients des del primer dia, de que no el podrem solucionar nosaltres sols perquè les «tancades» són un problema general de tots els treballadors i treballadores.

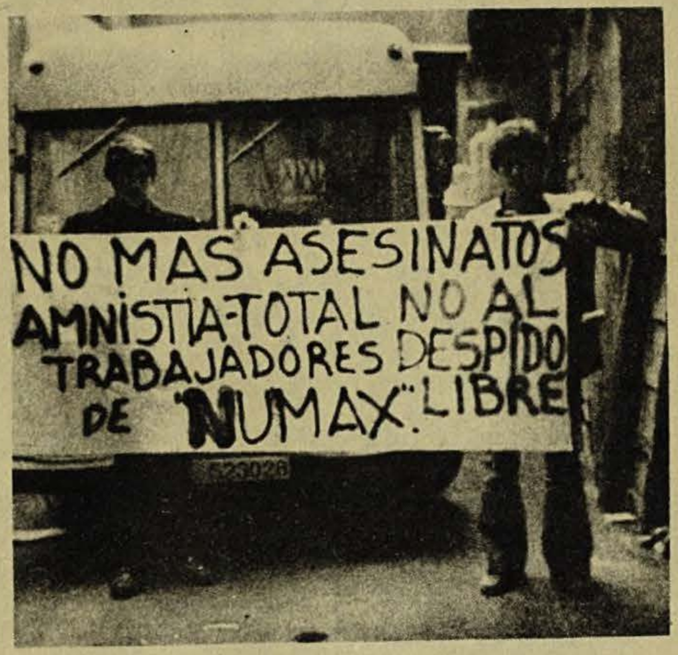
La manifestció del 6 ha estat el primer pas per les fites que ens hem marcat: 1er.: unir «Númax» amb la resta d'empreses en les mateixes condicions (Roselson, Magomo, etc.); 2on.: que tots els treballadors i treballadores, i tota la població assumeixin la lluita contra els expedients de crisi, les regulacions de plantilla com a única sortida per a frenar la cadena d'atur i misèria dels treballadors.

Aprofitem les pàgines del «DEMA» per a fer una crida a tots els companys i companyes de totes les fàbriques que estiguin en les mateixes condicions de «Numax» a fí i a compte de que formin un comitè coordinador amb la tasca de buscar i convocar per tots els mitjans les accions i solidaritat necessàries per a acabar amb la nostra situació.

L'objectiu immediat seria convocar una gran manifestació contra l'atur obrer i els expedients de crisi, buscant el recolzament real de totes les organitzacions obreres, partits, sindicats i organitzacions populars.

Solament units i lluitant arribarem a vèncer!

8/5/77
Josep Borrás

L'ESCÀNDOL DE COMISIONS OBRERES

La política empresa per la majoria la direcció de la Confederació ndical de CC.OO. és, cada vegamés allunyada de les necessitats la lluita obrera. Després de la seactitud desmobilitzadora davant majoria de les vagues, després de seva actitud passiva —o divisora vegades— a les jornades generals al passat primer de maig, resulta scandalosa la posició de la majoa de la Coordinadora General de C.OO. davant als fets d'Euska. Tant, que inclús fou aprofitat pel overn, que, per primer cop llegia el omunicat majoritari on es diu que CC.OO. rebutja qualsevol convocatòria d'acció general i crida als reballadors o mostrar-se serens i a o secundar la convocatòria que en quest sentit es pugui produir», entre la càmara filmava les discuions. Aquestes foren molt dures a la reunió. Tretze assistents d'Euskadi, Catalunya, Terol,... votaven contra i elaboraven un comunicat d'adhesió a la lluita del poble basc i de crida a la solidaritat activa, alhora que denunciava fermament la posició desmobilitzadora de la majoria. Arreu de l'Estat les protestes a les federacions i sindicats de CC.OO. no han fet sino començar. A Euskadi, on CC.OO. participava de la convocatòria unitària del dilluns, tot i amagant la paraula «Vaga General», nombroses veus demanen la dimisió immediata de Camacho, secretari general de la CS de CC.OO. i el canvi de la posicio adoptada. A Barcelona, avui dilluns 35 membres de diverses federacions de CC.OO. difongueren un comunicat que, entre altres coses diu: «Ens comprometem a impulsar qualsevol acord de mobilització que possibiliti la necessària solidaritat amb el poble d'Euskadi i lluitarem per què la direcció majoritària de CC.OO. i el conjunt de Centrals Sindicals es decideixin a impulsar urgentment la mobilització». Aquest comunicat, on per primera vegada particpen membres de diversis corrents de CC.OO., és doncs, un pas important per fer de CC.OO. una eina útil a la lluita, per l'impuls de la solidaritat.

També a altres Centrals Sindicals, com a UGT, els corrents favorables a una crida unitària creixen. Esperem que quan aquest número de «DeMA» sigui al carrer aquesta crida sia ja feta, el que no podrà ser més que un nou pas cap a la plena llibertat sindical i l'afiliació a les centrals obreres, així com avenços de la futura unitat sindical.

. A.R.

CONVENI PROVINCIAL DEL METALL

Certament la panoràmica laboral Barcelona s'està enrebessant com oques vegades havía passat. D'unes agues aïllades com Motor Ibérica, oca, Numax, Descasa, Cetesa, ateu-Mateu, Vedette, etz... s'intenta passar a mobilitzacions generals que garantitzin victòries parcials evitin derrotes irreparables. De Convenis propis d'empresa que la majoría les vegades topen amb «laudos» millores pírriques, s'intenta passar Convenis com a mínim d'àmbit omarcal o «provincial». Totes les orces sindicals estem d'acord en quest plantejament no ara sinó de molt de temps.

Pero hi ha dos problemes que no queden ressolts si aquest plantejament no va acompanyat d'*alternatives reals i concretes* (aquesta frase s'utilitza molt pels que mai en donen)

1. Què fem quan els Convenis Comarcals o Provincials xoquen amb posicions tancades per part de la patronal (metall de Sabadell, ram de la Construcció a la Provincia de Barcelona, etc. ...).
2. Què fem davant els acomiadaments i els expedients de crisi que s'estan produint i es produiran cada día més a empreses aïllades (Numax, Mateu-Mateu, Pivernat, etc...).

La práctica sindical evidenment está entran en una nova etapa. Les Centrals Sindicals están legalitzades; podem parlar ja de Llibertat Sindical, de possibilitat d'organitzar-nos «legalment» mils i mils de treballadors per a defenser els nostres interessos. Tenim la possibilitat, conquerida amb la lluita d'anys i anys, de construir el *nostre sindicat* al marge i en contra del Sindicat Vertical. Però, no ens enganyem. UN SINDICAT DE CLASSE QUE VULGUI CONQUERIR ELS DRETS QUE ENS MANQUEN ENCARA (DRET DE VAGA, DRET DE MANIFESTACIO, DRET DE REUNIO, ETC. ...) I LES REIVINDICACIONS QUE TENIM PENDENTS (AMNISTIA LABORAL, SALARI DIGNE, 40 HORAS TREBALL PER A TOTS, ETC. ...) NO POT ESSER UNA COMPANYIA D'ASSEGURANCES ON T'APUNTES, PAGUES LA QUOTA, REPS INFORMACIO I PROU. UN SINDICAT DE CLASSE HA D'ESSER UN SINDICAT DE LLUITA, DE MILITANCIA, UNA ORGANITZACIO QUE DEFENSI TOTS A UNA, TOTES I CADASCUNA DE LES REIVINDICACIONS, I QUE DONGUI SOLUCIONS REALS I CONCRETES A TOTS I CADASCUN DELS PROBLEMES QUE ES PRESENTEN, QUE SON MOLTS A CASA NOSTRA.

Dic això perque els sindicats que estem construit (CC.OO., U.G.T., C.N.T., U.S.O. ETC. ...) ULTIMAMENT SEMBLA SER QUE NOMES es preocupen de veure qui afilia a més treballadors i molt poc de donar sortida als problemes actuals. Els esforços de centernars de treballadors per evitar el tancament de la fábrica, l'expedient de crisis, en definitiva els esforços per mantindre el lloc de treball que és l'únic que ens queda als treballadors no aconsequeix un suport de les Centrals sindicals. Per posar un exemple diria que a la convocatòria feta por Numax (250 treballadors que lluiten per mantenir el seu lloc de treball) a totes les Centrals Sindicals per a realitzar una concentració davant la fábrica el passat dia sis de Maig no va ésser el que podia haver estat. Molts pocs militants de CC.OO., U.G.T., U.S.O., C.S.U.T., C.N.T. hi vaig veure.

Entorn al Conveni Provincial del Metall passa el mateix. Cert que de les Centrals Sindicals, algunes s'han pronunciat davant l'organització de delegats que s'està empenyent a Barcelona, és cert que alguns militants de les Centrals Sindicals participen activament en aquest Conveni; però és més cert encara que quasi cap secció sindical d'empresa, sobretot d'empreses grans on els afiliats es poden comptar per centenars, s'ha pronunciat recolzant el Conveni Provincial; i no solament no s'han pronunciat a favor sinó que em consta de més d'una que ni s'ho ha plantejat, i em consta també que més d'una s'ha pronunciat en contra. Les Assemblees al Sindicat son boicotejades pels qui tenen més responsabilitat d'assistir-hi de donar alternatives. Veurem apareixer pronunciaments a l'hora de frenar, de tirar enrera, de pactar amb la patronal però no crec que els vegem per anar endavant per a aconseguir l'unitat i la força que ens va faltar per a negociar amb condicions favorables. No vull assenyalar noms perquè els hauría de dir tots, inclús el meu, el del sindicat on estic militant, però si vull fer una crida a la responsabilitat que totes les centrals sindicals tenim davant d'aquests problemes, i una crida a tots els treballadors que estiguin o no afiliats a que exigeisen del seu sindicat *respostes reals i concretas, fets.* Fins ara les reivindicacions conquerides han estat fruit de la lluita; si algú es pensa que vindran d'una altra forma estem fotuts. No crec que ningú s'ho pensi però si crec que més d'una central sindical ha optat ja per «un sindicalisme de vell tipus», per un sindicalisme de pacte social, de reformisme sense sortida per la clase treballadora, de «companys d'assegurances».

Ja ho anirem veint.

Joan Montraveta (militant d'U.G.T.) membre de la Comisió Deliberadora del Conveni Provincial

Miting del PSUC
Quan està mal vist... aixecar el puny

El dia 9 dels corrents, i per primera vegada després de 40 anys de dictadura, una organització comunista va tenir accés al PALAU DELS ESPORTS. Saludem, doncs, la legalització del PSUC i el seu primer miting a la legalitat.

Malgrat això tots tenim clar que la majoria d'organitzacions obreres no gaudeixen da l'ansiejada legalitat, ni tots ni totes els i les lluitadors han sortit de les presons. Els dirigents del PSUC vàren recordar aquests fets i vàrem ser aplaudits pels assitents. També es vàren referir a certres organitzacions com UDC i curiosament —i contra tot pronòstic el Secretàri General, López Raimundo, va bombardejar el partit d'en Canyellas. Mentrestant i sorprenent sens dubte als invitats d'altres partits, Gutiérrez Díaz va anar anomenant algunes organitzacions (entre elles la LCR) que encara no han gaudit de la legalitat. Aquests fet no deixa de ser nou ja que de sobres es coneguda el costum dels companys del PSUC d'ignorar els partits a la seva esquerra.

Alguns fets curiosos es vàren apreciar al Palau i malgrat que es necessitaria una anàlisi més seriosa que aquestes 4 ratlles, sí crec important evidenciar-los perquè, sens dubte, reflexen la mala maror. Així vàrem apreciar que alguns coneguts militants del PSUC ni tan sols es vàren aixecar quan es va llegir la salutació de Carrillo al miting i la totalitat del Palau aplaudia calurosament; entre els «disidents» coneguts del secretàri general del PCE s'hi trobava algun candidat conegut. Més tard es va observar una certa fredor per part dels oradors quan es referien a l'Assemblea de Catalunya malgrat que cada cop que era esmentada els assistents aplaudien.

La presentació del Secretàri General, Gregorio López Raimundo ens va semblar desatinada i es va poder comprobar entre els assistents un cert rebutjament pel caire personalista i mític que el «Guti» li va voler donar. D'una altra banda, en López Raimundo tampoc va quedar curt, o millor dit, sí, ja que en el moment de cantar «La Internacional» i mentres el conjunt del Palau i els assitents que vàren haver-se de quedar fora, aixecaven el puny, els restava en una correcta possició de «fermes», fet que tampoc va agradar a una part dels assistents.

Alhora que s'efectuen enrevesades operacions per a amagar a la Presidenta del PCE, Dolors Ibarruri, i evitar així concentracions de masses que puguin posar nervios a Martín Villa i al mateix temps evitar que la Passionaria digui això de què: «L'Eurocomunisme és una qüestió de Carrillo», el partit dels «comunistes històrics» catalans es dedica a fer festes, revetlles i cercaviles. Crec sincerament que aquesta inoportunitat provocarà alguns problemes en un plaç de temps no massa llarg. De moment ja hi ha hagut algunssimptomes.

Manolo Pomal.

Miting del MCC. divendres 13

Més de 2.000 persones davant del Palau Blau-grana 2. La policía massivament present va impedir tan sols als oradors de dirigir un missiatge explicant la prohibició.

LA BURGUESIA EN DESBANDADA

A casa nostra la burgesia està ben fomuda. Després de l'operació Suárez aplegant-se l'anomenat «Centre» la desbandada és quasi general a les files de les coalicions burgeses. «Concòrdia Catalana» d'en Samaranch ha esclatat. Jiménez de Parga ha passat des de la perifèria del PSC (C) a ésser un dels «homes Suárez» a Catalunya, donant-se la ma esquerra amb en Sentís mentre Loperena i els patrons del Club Catalònia fugen esberats del parany cuinat perl Martín Villa i l'Ortiz (governador civil de Barcelona). Els partits burgesos catalans més «arrelats» com la CDC i la UDC s'omplen de picabaralles i formen petites coalicions al seu voltant i només arriben a un acord a la candidatura del Senat, plantejada *contra* la que propicien els partits obrers reformistes i l'ERC i EC.

Podriem continuar amb la descripció, però creiem més útil intentar.., però creiem més útil intentar d'analitzar minimament els perquès de tot això.

Es clar doncs que cal començar pels errors dels partits i candidats propiciats des del govern. Les continuades maniobres i jocs bruts portats a lloc per als de la Moncloa, fa que, d'una banda es difuminin les seves diferències reals amb els ultrareaccionaris de l'Aliança Popular i que, d'altra tan sols pugui comptar amb homes de provada fidelitat centralista i franquista. Més inteligents —i per tant més perillosos a curt término— són els partits burgesos catalans. Tot i defensant l'estatut, no acaben mai de deixar la porta ben barrada al Consell General de Juan Carlos i Suárez. De tothom són coneguts els lligams i les converses d'en Pujol amb el Socias, o d'en Canyelles amb l'equip Suárez. Res, doncs, cal esperar d'ells, i menys encara de les seves aliances amb Trias Fargas d'un costat o en Molins d'altre. Pel que fa a les formacions més petites com ara l'ERC o l'EC, la seva solitud i el seu afany d'aconseguir escons que els hi assegurin una certa figura a l'hora de construir una nova burocràcia del govern de la Generalitat, fa que encetin estranys pactes i confusos acords amb partits obrers com el PTE. I això no deixa de tenir èxos de ferlos perdre el seu espai polític per reduït que fos (a més de la irresponsabilitat clara que suposa per al mateix PTE, com ja hem dit a un altre lloc).

Cal doncs no donar cap confiança ni cap vot a la burgesia i els seus partits. Ells no ens menaran més que a noves desfetes. Ells no ens duran més què a la continuació de l'opressió i l'explotació.

15 de maig. Pere C.

Miting de Bandera Roja dijous 18.

Podem suposar que aquest miting serà prohibit. Nombrosos militants de B.R. han estat detinguts per enganxar cartells que l'anunciaven.

El govern Suárez, que tan democràticament es presenta al poble a Televisió, el Governador Civil de Barcelona, Sr. Ortiz, tenen, com els lectors de DEMA s'imaginen, una concepció molt particular de llibertat d'expressió, de la campanya electoral.

Els que preveien una tolerància mes gran en aquest període, s'han vist desmentits per les últimes actuacions de les denominades forces de l'ordre tant a Euskadi com a Barcelona. Suárez està disposat a impedir per tots els mitjans que els partits no legalitzats puguin expressar-se. Veurem si en contra de la seva pròpia legalitat prohibeix les candidatures d'«independents». La República, l'amnistia, la legalització de tots els partits obrers són reivindicacions fora del marc electoral, inoportunes i potser anti-democràtiques per al govern.

NO HI HAURA TREVA DURANT LES ELECCIONS!
AMNISTIA ARA!
LEGALITZACIO DE TOTS ELS PARTITS OBRERS!

ACTES DE PRESENTACIÓ
FRONT PER LA UNITAT DELS TREBALLADORS

LA SAGRERA — NEUS GARCIA, ANTONIO MORAS NAVARRO
20 de Maig
Església de CRISTO REY 8 tarda. ANTONIO PANADERO, ALFONSO FORMARIZ POZA

CORNELLÀ — FERNANDO PALOMO, LLUISA MAESU, TEO PAVON
20 de Maig Patronat 8 tarda. JUAN BAZUELO, CARLOS GRAU, P. GOMEZ

TRINITAT VELLA — CARMEN RIAÑO, ANDRÉS NAYA,
20 de Maig Església 8 tarda. IGNACIO CATALA, MONTSERRAT CERVERA

ZONA FRANCA — JOAN MONTRAVETA, JUAN ANTONIO REYE
20 de Maig Nostra Senyora del Port 8 tarda. JOSE ROLANDO, GABRIELA SERR

VERNEDA — TOMEU FERRER, CARLES SANCHE
20 de Maig Pont del Treball 13 7,30 tarda. MARCOS GINESTAR. MONTSE TOA

SANT FELIU
21 de Maig Casino Santfeliuense 7 tarda. MANEL, EMILIO ESPIN, TEO PAVO

L'HOSPITALET — RICARDO HUELAMO, LLUISA MAESO LOLA VINUE
21 de Maig Centre Catolic 8 tarda. JOSE ROLANDO, MONTSE TO

CASC ANTIC — MERCEDES BERNABEU, ALFONSO FORMA
21 de Maig
MONTSERRAT CERVERA, ROSER RI
Penya Cultural Barcelonesa. 7,30 tarda. BENITO ALVAR

ENSENYAMENT
25 de Maig Escola de Magisteri MONTSE TOAN, ANDRES NA

POBLE NOU — ROSER RIUS, ANTONIO ALFO
26 de Maig Cooperativa Pau i Justícia 7 tarda. JOAN MONTRAVETA, PAU PO

Altres dies d'aquesta setmana també a TERRASSA, SANT MEDIR, BADALONA- LLEFIA, SANT BOI, CARMEL

CINEMA
«Asignatura pendiente»

Finalment després de molts anys, se'ns començà a considerar adults i podem presenciar «espanyolades» que mereixen la pena. Efectivament «Asignatura pendiente» és una pel.licula auténticament postfranquista a la qual l'estereotípic del protagonista ja no és el funcionari dels anys seixanta sinó un advocat laboralista i demòcrata de finals del 75, just el període de la mort del dictador.

«Asignatura pendiente» ens obre una finestra a quelles petites coses, aquelles insignificances que constituiren de manera fonamental el suport del franquisme. Aquella joventut perduda, llegint el «Roberto Alcázar y Pedrín». La joventut que consumia les seves estones de lleure a la fumareda de qualsevol billar; aquella joventut encebada de franquisme i dividida entre pàries de ravals i «colles» de marginats i el joves de família benestant que inmortalitzava el seu cretinisme a les terrasses dels bars de moda.

«Asignatura pendiente» —sens dubte una de les millors pel.lícules «progres»— que atenta verdarderament contra el tabú-franquisme, obre una escletxa important en el camí del nostre cinema. Las encertades frase dels protagonistes cercant en el record i en la tendressa del llit d'un amic una explicació al sentit de la vida en la nostra societat aporta una rica font d'elements de judici per a poder valorar d'una vegada aquella ideologia absurda, aquella forma d'entendre la vida i les costums on la pedagogia franquista ha sabut sentar càtedra.

Amb una excel.lent realització i una interpretació francament bona, aquesta cinta ens arriba en el moment oportú en el que l'espectador té portunitat d'oservar que el vuit h dels protagonistes, profundam traumatizats pel franquisme, serà solucionat en un context l'actual: «Qui havia de pensar tot seguiria igual» comenta l'advo uns mesos després de la mort Franco. La frustració franquista sisteix, solament s'han canviat formes o en tot cas, s'ha canviat prescindible per a que creguem el canvi és real.*

DUN

